

keerde de gestalte bij het venster zich om. Met een dramatische handbeweging naar de deur vroeg hij met van woede verstikte stem:

„Wat moet die schurk hier? Ik waarschuw U voor hem op te passen. Hij is gewetenloos — een dief, ja, ik herhaal het, een dief.”

„Dat zijn sterke woorden. Heeft hij U bestolen?”

„Mij bestolen? Hij beroofde mij van het liefste, dat ik op de wereld bezit, de genegenheid van mijne dochter. Hij is de schuld van al mijne tegenwoordige ellende. Mijne weigering hem te erkennen was het begin van de ziekte van mijne dochter.”

Deze stroom van booze woorden verbijsterde den uitgever een weinig.

„Wilt U zeggen, dat hij de verloofde van Uwe dochter was?”

„Nee, bij den hemel niet! Dat nimmer! Hij wilde het zien, maar nog liever zie ik haar lijk voor mijn voeten liggen. Ik kende zijn vader. Hij speelde mij eens een gemeenen streek. Ik ken zijn ras.”

Bij deze onstuimige uitbarsting hield de uitgever zijn hand voor zijn oogen als om zijn gedachten te verzamelen.

„Zoo,” gromde hij; „dan ben ik bang, dat ik U onder deze omstandigheden niet zal kunnen helpen.”

De Cityman was in een oogwenk kalm. Er kwam een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat, alsof een onverwachte mogelijkheid plotseling tot hem doordrong.

„Wat bedoelt U? U kunt toch zeker niet —”

Hij aarzelde.

De uitgever wreef zich nog even de oogen alvorens op te zien, en terwijl hij den ander strak aanzag, zei hij langzaam doch met nadruk:

„Deze jonge man is de eenige die het verhaal kan veranderen.”

Zijn woorden schenen zijn toehoorder als een bliksemschicht te treffen. Hij waggelde naar een stoel.

„U wilt toch niet beweren, dat hij de schrijver is? Dat kan ik niet gelooven. Zoo iets heeft hij niet in zich. Er moet een vergissing bestaan. Hij is een nietswetende losbol.”

De uitgever haalde de schouders op. In het vertrek was het een oogenblik stil. Buiten ging het zangerige gegons van het drukke verkeer steeds voort. De Cityman, die nu alles begreep, strekte de handen op roerende wijze uit.

„Begrijpt U niet, wat dit wil zeggen? Begrijpt U niet, dat er met hem niet valt te onderhandelen? U kunt gemakkelijk den prijs raden dien hij zal eischen. Geld! Ja! Dat wil ik betalen, maar niet dat — neen, dat niet.”

Kalm antwoordde de uitgever:

„Laat U deze zaak aan mij over. Waarom veronderstelt U, dat hij de werkelijke reden, waarom ik hem dit verhaal wensch te doen veranderen, doorgrondt. Wat U moet doen is dit. U ziet die deur?”

De Cityman keek in de aangegeven richting.

„Dat is mijn privé-uitgang. Hij zal meenen, dat U daardoor heengegaan zijt, maar dat behoeft U niet. Ga achter dat scherm zitten. Ik zal hem binnen laten en de zaak met hem behandelen. Gij kunt alles hooren en hij zal nimmer een vermoeden van Uw bijzijn hebben.”

Even aarzelde de Cityman.

„Het zij zoo,” fluisterde hij, en begaf zich naar de verborgen schuilplaats. De uitgever drukte op de elektrische schel.

„Laat Mijnheer Dyke binnenkomen,” zei hij tot den verschijnenden bediende.

Mijnheer Charles Dyke kwam met een somber gelaat het vertrek binnen. Hij blikte vlug rond en scheen verbaasd den uitgever alleen aan te treffen. Deze bood hem den stoel aan, waarop zoo juist de Cityman gezeten had.

Terwijl hij dezen aannam, merkte de pasgekome op:

„Ik wist niet, dat de heer Davies een van Uw financiers was. Ik vermoed althans dat hij dat is, daar ik mij niet begrijpen kan waarvoor hij anders hier zou zijn.”

„U heeft gelijk met Uwe veronderstellingen, dat hij ten eerste in hetgeen wij uitgeven geïnteresseerd is. U kent hem?”

„Of ik hem ken!”

„Waarover ik U wilde spreken, mijnheer Dyke, was dien roman van U „The Scalps of Commerce.” Om U de waarheid te zeggen bevalt het slot mij niet. Het is te treurig. Het publiek houdt van een opgewekt slot. Aandoenlijke scènes er tusschendoor is wel gewild, maar bij het einde moet alles in orde komen. Daarom, neem U die meisjesfiguur van U „Stella” —

Er kwam een harde trek op het gelaat van den jongen man, terwijl hij in de rede viel:

„Het publiek zal er genoeg mede moeten nemen.”

Behalve een kleine hoofdbeweging verraadde de uitgever geen ontroering en vervolgde:

„Zeer juist: maar dat zal belemmerend werken op Uw toekomstigen letterkundigen arbeid.”

„Dat komt er niet op aan, want ik zal nooit meer een anderen roman schrijven.”

„Ik wil niet op een onbehoorlijke manier met U redetwisten. Als U zoo vastbesloten bent, zal ik U de waarheid wel moeten zeggen. Ik zal het U in het kort verhalen. De zaak is, dat Uw roman op de verbeelding van een mooi meisje heeft gewerkt. Zij is alles wat een armen vader uit een eens gelukkig huisgezin is overgebleven.

Gelijk de figuur, die U Stella in Uw roman noemt, regelmatig maand na maand afneemt, zoo houdt ook zij daarmede gelijken tred. Voor een schrijver mag dit nu zeer vleiend zijn, maar zelfs voor hem heeft het een tragische zijde.”

De uitgever hield even op om den indruk na te gaan dien zijn woorden maakten. Hij verbeeldde zich een zwak geruisch achter het scherm te hooren.

„Ga verder!” zei hij heesch, terwijl hij even met het hoofd knikte.

„Begrijpt U niet, hoe schoon het zou zijn, als U door de wijziging van Uw roman het leven van een jong meisje kondt redden?”

Weer hield de uitgever op. De jonge man liet de kin op de hand rusten, terwijl hij hem opletend aankeek. Hij wachtte even met het antwoord. Oogenschoonlijk was hij met zijn gedachten ver weg.

„U wenscht, dat ik mijn roman wijzig. Welnu —”

De uitgever viel hem in de rede:

„Natuurlijk zijn wij bereid U er voor te betalen.”

De uitwerking van deze opmerking was opmerkelijk. De jonge man sprong op. Zijn gelaat werd met een gloeienden bloos overtoegen, en hij riep uit:

„Betalen! Betalen! U spreekt van betalen. Wenscht U

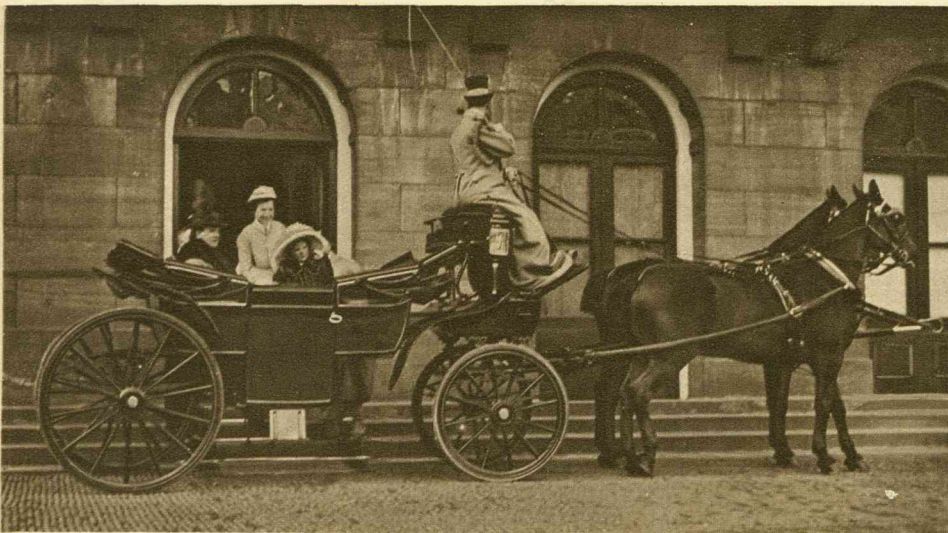
mij dan te beleedigen? U werkt op mijn gevoelens door mij te verhalen van het onbewuste onrecht, dat mijn roman veroorzaakt, en U praat er van mij voor de wijziging te betalen. Mijnheer, U begrijpt mij niet. Voor zoo iets wensch ik geen belooning. Het is altijd mijn ongeluk geweest verkeerd begrepen te worden. Mijn beste bedoelingen worden aangezien voor een poging mijzelf ten koste van anderen te bevoordeelen, maar mijn geweten is Goddank zuiver. Ik durf ieder in het gelaat zien, en hem tarten te bewijzen, dat ik zijn achting niet waard ben. Ik wensch geen belooning. Ik zou ze niet willen aannemen. Ik zal mijn uiterste best doen. God geve, dat Uwe theorie juist is, en dat ik de voldoening moge smaken, om het meisje waarvan U spreekt, de gezondheid weer te geven en daarmede geluk moge brengen aan haar ongelukkigen vader.”

Het scherm achter den uitgever werd met een ruk op zijde geduwd en de Cityman kwam te voorschijn. Ten eerste ontroerd stapte hij op den jongen man toe en zeide:

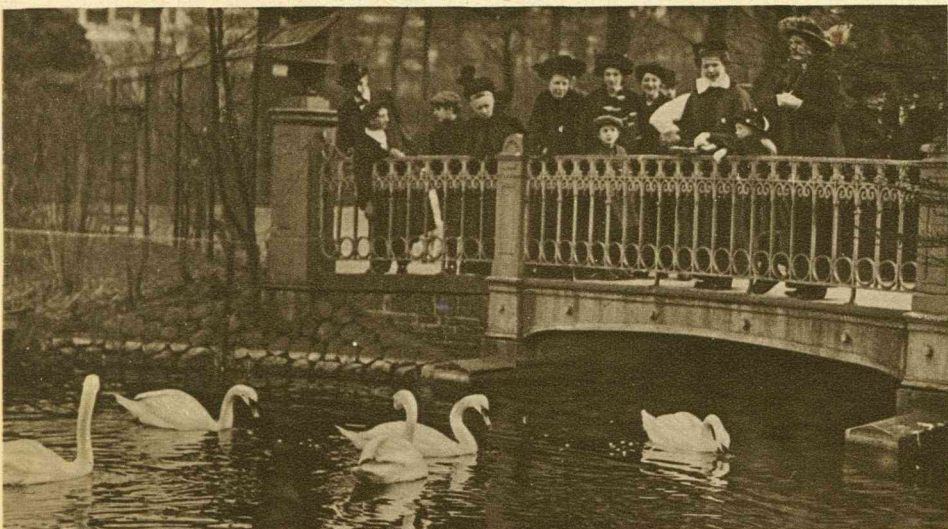
„Charley, vergeef mij! Ik ben een verblinde, waakzuchtige dwaas geweest. Ik heb me in je vergist. Je bent van top tot teen een man. Geef mij de hand!”

Of het nu kwam door de wijziging van den roman of door den terugkeer van haar beminde, dat de dochter van den Cityman weer gezond werd en gelukkig gehuwd is, zal altijd wel een betwistbaar feit blijven.

HET KONINKLIJK BEZOEK AAN AMSTERDAM.



H.M. de Koningin heeft met Prinses Juliaantje een bezoek gebracht aan Amsterdam. H.K.H. Prinses Juliaantje stelt altijd veel belang in de bewoners van Artis en heeft deze ook ditmaal niet vergeten. Op onze foto bovenaan zien wij de Koningin met het Prinsesje in het hofrijtuig, gereed om uit te rijden. Op de onderste foto ziet men het prinsesje de zwanen voederende.



Tijdens Haar verblijf in de Hoofdstad heeft H.M. een bezoek gebracht aan enkele krotwoningen doch ook aan een modelwoning. Wij geven hierboven een foto van de woning van de fam. Hommert in de 1e Passeerderstraat 17, waar man, vrouw en 5 kinderen in een kleine achterkamer slapen. Hierboven een foto van de modelwoning bewoond door Mej. Nellen. Beide woningen werden door H.M. bezichtigd terwijl H.M. opmerkelijk werd gemaakt op het groote verschil tusschen beide.

(Foto's Argus.)

